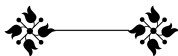

Introducere

Dacia, ale cărei fruntarii corespund în genere cu ale României mari de astăzi, prezenta o veche tradiție vânătorească încă din cele mai îndepărtate epoci preistorice.

După ce intră în istorie, adică în ultimele trei secole înainte de Hristos și mai ales în timpul influenței și apoi al stăpânirii romane, Dacia este încă și mai bine cunoscută, atât prin monumentele descoperite aici, cât și prin documentele vremii.

Pentru epoca ante-romană, scrierile istoricilor și ale poligrafilor greci (ca Herodot și Xenofon) în care se găsesc informațiuni privind vânătoarea la traci, sunt aproape în întregime aplicabile și dacilor, popor învecinat și de aceeași obârșie. Aceste scrieri le-am menționat la locul cuvenit.

Din epoca romană – în care este cert că vânătoarea se practică în Dacia în

modul arătat la romani – datează multe monumente și obiecte pe care sunt reprezentate scene de vânătoare. Muzeele din București conservă multe asemenea piese, descoperite mai ales în urma cercetărilor arheologice întreprinse în ultimii ani, cum a fost de pildă sarcofagul aflat în secolul trecut de banul M. Ghika la Reșca sau Celei (jud. Romanați) și pe care îl menționează Al. Odobescu în *Pseudokinegetikos* (cap. V). Acest sarcofag prezintă pe părțile laterale două brâie de figuri: brâul superior înfățișează vreo douăzeci și patru de animale și trei sau patru vânători, cu câini și felurite arme de vânătoare. Este sigur sarcofagul în care a fost înmormântat vreun vânător de seamă.

De la retragerea romanilor din Dacia și până la sfârșitul Evului Mediu, nu avem nicio informație despre felul cum se practică vânătoarea în țările noastre, exceptând Transilvania, care se găsea încă de pe la anul 900 sub stăpânirea ungurească și despre care găsim oarecare date în scriitorii vechi unguri.

Vom avea prin urmare a vorbi deosebit despre Muntenia și Moldova – provincii care încă din Evul Mediu au

constituit state independente, reunindu-se apoi (la 1859) într-un singur stat, România, – și deosebit despre celelalte provincii, care, mai mult sau mai puțin timp, au stat sub stăpânire străină până la 1918.

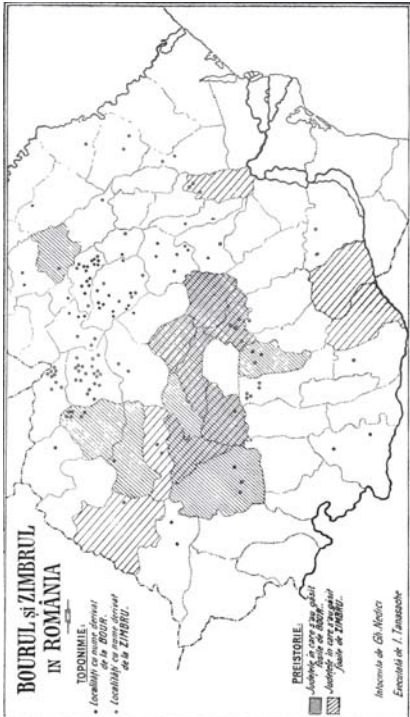

BOURUL ȘI ZIMBRUL IN ROMÂNIA

- TOPONIMIE.**
- Localități cu nume derivat de la **BOUR**.
 - Localități cu nume derivat de la **ZIMBRU**.

- PREISTORIE.**
- Localități în care s-au găsit
trăile de **BOUR**.
 - ▨ Localități în care s-au găsit
șanțurile de **ZIMBRU**.

Înlocuim de Gih. Medica
Excursiă de I. Tanasache

Titlul I

VECHIUL REGAT

(Muntenia și Moldova)

În cronicile și documentele locale găsim foarte puține informațiuni relative la vânătoare; numai din ele nu am putea să ne dăm seama nici pe departe cum se înfățișa în trecut vânătoarea în țările noastre; din fericire însă, o bună parte din străinii care au venit pe la noi, fie pentru comerț și alte treburi personale, fie cu misiuni politice, au lăsat însemnări scrise care cuprind și date despre vânat și vântoare. Pe baza informațiilor mai însemnate aflate din izvoarele de acest fel ce mia fost posibil să cercetez voi prezenta în cele ce urmează o schițare în linii generale, a acestei chestiuni, pe care cercetări ulterioare mai amănunțit o vor putea completa și lămuri deplin.

Capitolul 1

VÂNATUL

Regiunea din sudul și estul Carpaților, care formează Muntenia și Moldova – cu munții acoperiți de păduri rășinoase și de fag, cu pădurile de stejar din zona deluroasă și din câmpiile mănoase, cu zăvoaiele din luncile Dunării și afluenților ei, cu șiruri de lacuri ce se întind de la gura Jiului până la limanul Nistrului – este în mod firesc o regiune care oferă minunate condiții de trai unui mare număr de specii de vânat, așa cum vedem și azi.

În trecut, când populația era neasămuit mai rară, iar agricultura prea puțin dezvoltată, cuprindea neînsemnate întinderi de pământ (din cauza lipsei mijloacelor de comunicație care să transporte cerealele produse aici, în alte țări pe care natura nu le-a înzestrat cu un pământ tot atât de roditor), vânatul avea toată liniștea necesară și găsea din

belșug hrană, ca să se poată înmulți.

Despre bogăția de vânat a țărilor noastre în trecut ne vorbește și *toponimia*. Printre numeroase localități a căror denumire amintește numele unor animale ca *bourul*, *zimbrul*, *cerbul*, *castorul* etc., mai putem menționa regiunea argeșeană numită *Țara Loviștei*, de pe Olt, al cărei nume, de origine slavă, înseamnă *vânătoare*; era deci o regiune excepțional de bogată în vânat, ai cărei locuitori de altfel se îndeletniceau îndeosebi cu vânătoarea, după cum s-a stabilit; tot astfel *Vâlcea*, numele – de asemenea slav – al altui ținut înseamnă *regiune bogată în lupi*.

Pe lângă datele scriitorilor străini, ce încep încă de prin secolul al XVI-lea, o dovadă incontestabilă a belșugului de vânat este faptul că din cele mai vechi timpuri țările noastre au exportat cantități mari de blănuri, cum vom vedea amănunțit mai departe.

Dintre acești scriitori menționăm în primul rând un francez, Fourquevaux, care a vizitat Moldova, în timpul lui Petru V. Șchiopul (pe la finele secolului al XVI-lea). Acesta a vânat, împreună cu tovarășii lui (printre care și un italian), în Basarabia, în părțile dinspre

Orhei și Soroca, convingându-se de belșugul de vânat, mai ales aripat (de pildă, chiar dropii, pe câmpiile acoperite cu buruieni imense); în păduri erau mistreți și urși, care îndemneau și ei pe călătorii noștri la vânătoare. Pe drumuri, întâlneau adesea șiruri de câte douăzeci, treizeci de căruțe; în fiecare era câte o fată; veneau la târg; toate erau frumoase, fără găтели, cu cununi de flori în păr (semn că nu erau măritate). Fourquevaux a cumpărat de la ele ouă, lapte, prepelițe, „*des cailles qu'elles appeloient en leur langue prepelissa*”.

La 1612, un negustor venețian, Tommaso Alberti, călătorește de la Constantinopol în Moldova; când ajunge la Galați, se miră de ieftinirea alimentelor, a peștelui în special, dintre care morunul foarte abundent; de asemeni iepurii, care se vindeau cu 5 *solidi* unul.

După zece ani, avem mărturia altui călător, polonez de data aceasta, Samuel Twardowski, care între altele vede în ostroavele Dunării la Giurgiu cârduri de cocori cu pene albe și aude din tufișuri țipetele lebedelor; după alți zece ani, în 1632, trece pe la noi, ducându-se la Constantinopol, Paulus Strasbourgh,

Cuprins

PARTEA I. Timpurile istorice	
până la Unire (1918)	5
<i>Introducere</i>	<i>7</i>
Titlul I. Vechiul regat (Muntenia	
și Moldova)	11
Capitolul 1. Vânatul	12
Capitolul 2. Vânătoarea	70
Capitolul 3. Dreptul de	
vânătoare	107
Titlul II. Ardealul	149
Capitolul 1. Vânatul	149
Capitolul 2. Vânătoarea	271
Capitolul 3. Dreptul la	
vânătoare	351
Titlul III. Bucovina	403
Titlul IV. Basarabia	411
PARTEA a II-a. După Unire	
(1918-1940)	441
Capitolul 1. Epoca 1919-1930 ...	443
Capitolul 2. Epoca 1930-1937 ...	465

Capitolul 3. Starea actuală	510
Capitolul 4. Concluzii, învățăminte și pregătire pentru viitor	523
Capitolul 5. Literatura vânătoarească în România	529